

Letna plača 2 gold.

Družtveniki dobivajo list
brezplačno.

Delaj, nabiraj, pomnožuj.

Učitelji, dijaki
in nepremožni kmetovalci
plačujejo le po 1 gld.

SLOVENSKA ČEBELA.

Družbeni list za prijatelje čebelarstva

po Kranjskem, Štajarskem, Koroškem in Primorskem.

Obseg: Delo pri čebelnjaku o začetku spomladi. — Nov stroj za osnaženje satovja. — Torbica raznega blaga. — Razna naznanila. — Listnica. — Imenik.

Delo pri čebelnjaku o začetku spomladi.

Govorili smo zadnjič o prvem delu pri čebelnjaku na spomlad, ter rekli, da naj čebelar dobro pregleda vse panje, kakó so zimo prestali. Za tem pregledovanjem sledi delo, katero se lahko izvršuje, če si je čebelar zapisal, kaj je vsakemu panju potrebno.

K potrebnemu posnaženju naj še dostavimo,

1. da se pazi na navadno zimsko bolezn; namreč grižo. Vsak čebelar vé, kako silno ponesnaženi so nekteri panji na spomlad. Vzroki tega so pač mnogi; omenimo jih le s kratkimi besedami. Naj večkrat je vzrok neugodna zima, ktera véasih čebelam nobenega izleta ne dopušča, da bi se osnažile. Tako se blato nabera; čebele ga zadržujejo, dokler mogoče, potem pa toliko bolj vse ponesnažijo. K temu pomaga dostikrat prehlajenje, če so panji premrzle, ali zna biti nič opaženi. Zlasti pa se lahko prehladijo, če pokoja nimajo ter so prisiljene svoj zimski sedež zapustiti. Večkrat je kriva tudi hrana in sicer če ravno zavolj nepokoja in nadleževanja preveč jedó. Tudi je véasih jesenska hrana prevodena ter kislá postane. Mogoče je, da je vzrok bolezní tudi presilna vročina. Odvrvniva pomoč je, da čebelar vse to vé ter za prezimovanje potrebno poskrbi, kolikor je v njegovi moči. Na spomlad, se vé da, dostikrat veljá: Kar je, to je; treba je le gledati, da se vsa nesnaga odstrani ter osnaži, kolikor je mogoče. Pri panjih s premakljivimi satniki je delo lahko. Sat za zatóm se vun jemlje, pregleda in osnaži. Če je kak sat preveč ponesnažen, se z drugim snažnim zamenja; véasih nesnaga izreže, izrezano bodo čebele kmalo nadomestile. Da je treba tudi ponesnažen panj dobro postergati, se umé samo po sebi. Je panj tako ponesnažen, da bi se dal komaj ali ne kmalo očediti, je naj boljše satovje s čebelami vred v drugi panj preložiti in sicer naj se satovje po tisti vrsti vklada, kakor je bilo v prejšnjem panju. Satovje naj se opere z vodo. Polije se ali tudi v vodo potopi ter počaka, da se nesnaga odmoči. Potem se z mehko krtačico drgne in večkrat v vodi splakuje. Kolikor moč, naj se voda otrese in sat sušit dne. Tako osnaženo satovje je spet dobro za rabo; ponesnaženega pa čebele nimajo rade niti za zalego, niti za méd.

2. Naj bolj pa naj se pazi, kako je v panjih z maticami. Panj z rodovitno matico spomlad tako naglo in vrlo napreduje, da je veselje ga opazovati — da znabiti se tudi zveden čebelar čudi, kako hitro si nekteri panji opomorejo. Kteri si pa ne, je večidel matica, kakor že, kriva. Zato pa umen čebelar že v jesen kolikor mogoče skrbi, da le panje z rodovitnimi maticami prezimuje. Razne nezgode čez zimo pa vendar mnogokrat vso skrb čebelarja vničijo ter najde pri spomladnem preiskovanju slabe, pokvarjene matice, ali pa tudi panje brez matic. Ker marsikteri čebelarji na-to veliko premalo pazijo, ali pa si znabiti pomagati ne vedó, naj še o tem daljšo besedo spregovorimo ter dostavimo, kar smo zadnjič le omenili.

Rekli smo zadnjič, da če vemo, da ima panj mlado matico in pri preiskovanju najdemo redno, skupno zalego, je dobro znamenje: tedaj naj čebelar takega panja ne nadležuje z daljnim preiskovanjem. Najde čebelar redno zalego, znabiti matične zibelke, ljudstvo popolno mirno, matice pa ne, je znamenje, da jo je panj ravno kar zgubil. Ne najde pa ne matice ne zalege, je znamenje, da je panj že dalje časa brez matice. Takemu je pomagano, če se mu nemudoma matica pridá. Večidelj jo panj rad sprejme. Če pa hoče čebelar bolj varno postopati, je še bolj prav, da matico za kak dan pripré, in sicer s previdnostjo, kakor po navadi, ravná. — Prvi panj z zalego, še celó če ima že matične zibelke, si bo matico sam spodredil; al za napredek panja vendar ni dobro, da čebelar tega čaka. Kaj pomaga, če si panj matico zarodi, ko pa je za oplodivni izlet premrzlo? Tudi takrat še trotov ni; tedaj kolikor časa na trote čaka, toliko časa zamudi. Matica bo po tem takim pozno oplodena, lahko mogoče, da tudi celó ne bode. Zarad ravno tega vzroka naj čebelar brezmatičnim panjem ne daje zalege ali matičnih zibelk, ampak najrajše, če rodovitnih matic v zalogi nima, panj s kakim drugim slabjšem združi. S tem si pridobi čebelar dvojni dobiček. Za slab panj, ki bi mu tako nobenega dobička ne vrgel in za dvomljiv panj, ki bi bil lahko mogoče tudi zgubljen, ali saj bi se veliko prepozno začel razvijati, ima lep in močen panj, ki mu bode lahko oba nadomestoval.

Če čebelar najde v panji neredno zalego s prelazi, ali le trotovno zalego, ali po dvoje in več jajčič, smé gotovo skleniti, da panj ne bo napredoval, ker ima kakor si bodi poškodovano, prestaro in nerodovitno matico. Takemu panju drugo matico poskrbeti je ravno tako potrebno, kakor tistemu, ki nima nobene. Čebelar naj tako matico poišče in odstrani ter malo počaka, da panj zgubo matice čuti. Potem naj mu rodovitno matico dodá, kakor se sicer pri takim poslu navadno ravná. Ko bi imel matične zibelke, je treba jih pokončati, ker bi znala sicer matica v nevarnosti biti. Naj boljše je tudi vso zalego odstraniti, da se čebele nimajo na kaj več poprejšnega zanašati.

Kdor brezmatičnemu panju matice ne more preskrbeti, ker nobene nima ter je nikakor dobiti ne more, naj panj razdelí ter čebele dvema ali trem slabim panjem dodá. Tako čebel ne bo zavrzel, ampak mu bodo večí dobiček donašale, kakor če bi jim zalego ali matične zibelke dodajal in na negotovo oplodenje nove matice čakal. Če bi bilo potrebno več slabih panjev združiti, ostalih matic bi pa čebelar nikjer ne potreboval, naj jih nikar ne zavrže; prihrani naj jih tako, da jih dene v male, nalašč zato napravljene panjiče ter jim dodá nekoliko čebel. Na spomlad se kaj rado primeri, da se rojem ali izrojencem matice pozgubé; kako dobro dé čebelarju, če zamore zgubljenó matico brž nadomestiti ter tako panj ohraniti.

Vse to je lahko pri čebelarstvu s premakljivim delovanjem; kako težko pa — včasih nemogoče — z nepremakljivim! Tú se mora čebelar le bolj na vnanja znamenja zanašati, ki pa se vé, da ga lahko golfajo. Taka znamenja so: Čebele letajo nekako bolj klavrno; obnožja nosijo malo in poredkoma; včasih se komaj nekaj na nožicah pozná in tega komaj čebelar opazovaje pričaka; panj ne napreduje, nasproti pa je če dalje manj ljudstva v panji; včasih posebno rade pikajo; glas in šumenje je drugačno, kakor pri zdravih itd. Tak sumljiv panj naj vzame čebelar vun; naj izletnico odtrga ter čebele z dimom krotí in odganja. Satovje naj tako pripogne, da bode zamogel vmes pogledati ter opazovati, če je in kakošna zalega je v satovji. Včasih ni drugače, da mora čebelar košček sata izrezati, da zamore natančno vse pregledati. Lahko mogoče pa, da po tolikem trudu bo toliko vedel, kakor popred. N. pr. naj čebelar zapazi, da ima panj le trotočno zalego; znabiti med desetimi čebelarji eden ne bo poznal, leže li trotočno zalego prestara ali nerodovitna matica, ali pa znabiti kaka druga navadna čebela in recimo, da bi tudi poznal, kako bode pa vedil, kakošna je matica? Pred oči je z lepo ne bo dobil. Tú ne pomaga drugzega, kakor vse čebele v prazen panj prekaditi. Lahko mogoče pa, da se mu bode pri vsem tem še marsikaj bistvenega prikrivalo. Opomnimo tudi to, da taka unanja znamenja čebelar včasih še le zapazi, ko je panj že celó oslabil ter je vse zdravljenje prepozno. Naj ložej in naj rajše se to na zgodnjo spomlad primeri.

Toraj čebelarji, dajte si že enkrat kaj dopovedati! Na jesen in na spomlad, pri dobri in slabi letini je delo z nepremakljivim satovjem težavno in negotovo; le čudno, da marsikteri nikakor nočejo spregledati. Res, da dobre letine si tudi čebelar s svojim premakljivim satovjem ne more stvariti; al vendar kako lahko si pomaga spomlad in v jesen; kako lahko in prijetno je njegovo delovanje čez leto! Tú še le zamore umen čebelar svojo vednost prav pokazati ter čebelarstvo v svoj prid obračati. In vendar toliko časa potrebuje, predno ljudje spregledajo! Tolaži nas le to, da se pri vsaki dobri reči ravno tako godí. Zato se trdno nadejamo, da bode umno čebelarstvo s premakljivim satovjem tudi enkrat prodrlo in zmagalo. Bog daj, da bi skoraj!

Nov stroj za osnaženje satovja.

„Več oči več vidi — vsi ljudi vse vedó“ se glasite znani dve prislovice. Gotovo bote po čitanji naslova pričakovali, da vam „Čebela“ na dolgo in široko popisuje kako novo znanjbo — nov stroj, ki čisti in snaži satovje. Pa to pot ste se zmotili: nič novega vam ne bomo popisovali, pač pa nekaj neznanega odkrili. Župnik T. Slivka, kateri nas prvokrat z novim strojem soznani, je dal svojemu članku naslov: „Tudi sovražniki so koristni“, nam se zgornji naslov bolj mikaven zdí; na koncu tega upamo bodo tudi drugi čebelarji z njim zadovoljni.

Župnik Slivka piše: Začetnikom v čebelarstvu se rado primeri, da preslabe panje za pleme pustijo ter jim slabotneži čez zimo odmrjejo. Pa tudi izvedenemu čebelarju se nezgoda primeri, da mu močni s hrano dobro preskrbljeni panji odmrjejo ker zarad zime po pet, šest mesecev nimajo izleta, da bi se osnažile. Tak primerljaj je sicer za čebelarja žalosten, — „kar je, to je“ — treba je gledati, da čebelar še reši, kar se da rešiti. Marsikteri panji, zlasti roji prejšnjega leta imajo prav lepo mlado satovje, ki zamore čebelarju še dobro služiti. Al satovje je polno mrtvih čebel; kako mrličje iz mrtvaških trug dobiti brez poškodovanja krhkega satovja?

Ne spominjamo se, da bi bili kje brali od kakega dobrega pomočka, s katerim bi se dalo satovje mrtvih čebel osnažiti. Pomagamo si s špičastim nožem in drugimi enakimi rečmi; al mnogokrat se nam ne posreči sat popolno osnažiti, mnogokrat se pa satovje tako poškoduje, da čebelar vse v lonec vrže ter voščine skuha. Jaz se poslužujem domačega pomočka, ki je prav po ceni, pa izvrstno dela, pravi g. Slivka dalje, poslužujem se sovražnika čebelarstva — ne smijajte se — domačih miš. Res da so miši nevarni prijatelji, ki so že marsikteremu čebelarji vse upe podrl, pa takó storjeno škodo nekoliko povrnejo. Hitrejše in boljše pa ne izvršuje nobeden tega posla, kakor miši. Tako glejte ni nič zastonj v stvarjenji, le mnogokrat mi koristna ne vidimo, mogoče da koristna zarad škode, katero nam nadležne živalice delajo, včasih celó viditi nočemo.

Al kako se pa miši vprežejo, da nam mrličje iz satovja spravijo? Prav lahko; dene se satovje v kak prazen zaboj ter se postavi na tak kraj, kamor miši zahajajo; znabiti ravno blizo čebelnjaka, ker tam so rade doma. Satovje naj se takó postavlja, da zamorejo čebele od obeh strani okolj njega; v dveh ali treh nočeh bo popolno osnaženo. Delo za človeka silno mudno in težavno miške tako varno brez velikega poškodovanja opravijo, da le sem ter tje kako celico poškodovajo. Posebno rade poškodujejo tiste lončke, v katerih je rožni mёд, ki ga ne zametujejo, ter ga rade vživajo, kadar jim čebelice zmanjka.

Ker so čebelice naše umrljive ter nam jih vsaka zima mnogo pobere, svetujemo vsim čebelarjem, naj pokop mrličev miškam izročijo ter se za osnaženje mladega satovja tega novega do zdaj neznanega strojčka poslužujejo. Če se bo potrdilo, bomo čebelarji že tudi nekaj dolga miškam izbrisali, kterega so pri nas do zdaj naredile.

Torbica raznega blaga.

V to bomo zanaprej devali male članke, kateri zarad malenkosti, ali bolj zarad kratkih vrstic, ne morejo lastnega naslova zahtevati, ki bi znabiti ravno toliko prostora povzél, kakor članek sam.

Nekdo praša, če smé čebele imeti, ker družega nima kakor mali vrtec in svoje rokodelstvo. „Če jih smem imeti, pravi, zapišite me v čebelarsko društvo“. — Da prijatelj! smete jih imeti in zato smo vas v čeb. društvo že vpisali. §. 13. zakonika preslavne cesarice Marije Terezije l. 1775 se nekako tako le glasi: Hočemo in zapovemo, da prostost čebele imeti mora biti za vsakega neprikrajšana i. t. d. Za danes naj vam to zadostuje. Le glejte, da čebelnjaka tik pota ne postavite da ne bo za živino ali memogredoče ljudi nevarno.

O priliki znabiti kaj več; sicer pa je bilo v prejšnjih letnikih tudi že od tega govorjenje.

„Je li res, kakor sem te dni čul, da se tudi iz buč pitanec dobi?“ praša nekdo. — Nevemo, je li res ali ne. Čitali smo v Dunajskem čeb. listu: „Bienenvater“ (naj berž ste vi iz ravno tega vira zajemali) sledeče: „Buča daje dober pitanec. Kadar je zrela, se olup, peškov osnaži in zreže ter pol ure kuha. Sok se ožme ter skozi volnato ruto precedí. Potem se kake pol ure ali več zakuhuje, da postane gost kakor sirup. Vkuhan sok ima tako sladek in prijeten okus, kakor mёд ter se sme za čebelno hrano, kakor pitanec rabiti“. Buče ste menda že posadili, tedaj poskusite, kadar bodo dozorele. Reč bi bila prav po ceni in gotovo vsako leto dobiti.

Bogata žetev medú. V ravno tem listu beremo, da nek gosp. Miroslav Šulc na Ogerskem od lanske letine sledeče poroča:

Imel sem čez zimo 39 močnih panjev s premakljivim satovjem. 13 aprila sem po médmetalnici satovje spraznil ter čez deset dni spet z médmetalnico delal; vsega vkup je bilo tri vedre in pol medú iz goršičnega cvetja. Kmaló potem je cvetela akacija pri lepem vremenu ter mi dala sedem veder medú. O tem času sem tudi umetne roje delal.

Nekaj časa potem je paša prenehala; začela se je pa spet konec junija in žel sem do 4. avgusta 23½ veder medú. Tako sem imel vsega 34 veder ali 50 stotov medú. Skupil sem zanj ravno tisuč goldinarjev“.

Lep pridelek, če se mož ni malo preveč pobahal!

O letošnji zimi imamo mnogo kratkih, pa ravno nasprotnih poročil. Marsikje ni nobedin panj odmril in čebele o sv. treh kraljih nosile, kakor spomlad. Drugi čebelar je najdel konec januarja polne satove zalege. Drugej pa, da si je bila zima mehka, so marsikterim vsi panji odmrli. „Nič ni, vidite gospod! Muha ne dá kruha; zdaj smo še ob vse čebele. Res se s tem ne bom nič več ukvarjal“. No, no, mož le nikar tako obupno! Niste bili znabiti sami kaj krivi? Ne poveste sicer naravnost, pa dozdeva se nam, da niste čebel kar nič preskrbeli ter jim toplega ležišča pripravili. „Pital jih res nisem, pa jim tudi nič vzel nisem, same za-se bi vendar mogle preskrbeti“, pišete. Dragi čebelar! bi bili vi tehtnico v roke vzeli, bi vam bila brez dvoma povedala, bodo li čebele mogle preživeti, ali ne. Res letos zarad zime in mraza čebele niso zmrznile; al v jesen so bile silno lahke, opažili jih niste nič, pitali tudi ne. Tedaj so več potrebovale, kakor opažene in z malo zalogo so bile kmalo pri koncu in potem so zarad lakote odmrle. Le verjemite, da ste si nesreče sami krivi — komur ni svetovati, mu ni pomagati.

Čebele si le še napravite pri prvi priliki, ker zarad dolgega časa za njimi, ne bote brez njih, pa skrbite tudi za-nje kakor umen čebelar, ne prepustite vsega naključji. Zakaj pa skrbite za živinco, za prešičke i. t. d. le za čebelo mislite bi ne bilo treba? Brez muje se ne obuje, pravi prigovor. Bodi vam nesreča za nauk!

„Ste že slišali kaj od rojev?“ prša nek čebelar. Odgovarjamo: Ne še; pač pa smo več čebelarjev slišali, da se rojev pred sv. Jurijem gotovo nadejajo, če hó lepo vreme. Al gosp. april nam je zadnjo polovico tako ugajal, bolj prav nagajal, da čebele rojiti niso mogle, naj bile bi sicer tudi pripravljene. Naj bi se le saj maj poboljšal ter popravil, kar je preteklo leto pri čebelarjih se zadolžil!

„Je li staro vse za nič? Je res čebela tako zbirljiva, ker vedno nove panje priporočate?“ nam nekdo piše očitaje naše postopanje.

Ne, oča čebelar! tega nismo nikjer trdili, da staro je vse za nič. Star panj je prav dober, če le ni iz pretanjkih desk, da bi bil premrzal in če ni prečrviv in pretruhljen. Kar smo pa priporočali, je umno čebelarstvo s premakljivim satovjem; če potem tudi nočete nobenega novega panja pod streho vzeti, tedaj le stare predelajte, da bodo imeli premakljive satnike, nam je čisto vse eno. Ko bi hotli

staro dobro robo zavreči, bi vas še celó kregali ter rekli: „Čemú taka potrata! Kar pa vedno pridigujemo, tudi tú ponovimo: Popustite staro kopito in dajte si kaj dopovedati ter poprimite se umnega čebelarstva po dandanašnjih vedah in s premakljivim delovanjem. Dobro je dobro, boljši je pa boljši in boljšemu se nikar ne ustavljajte, če tega tudi nekdaj poznali niste.

Kar pa tiče prašanja: Je li čebela tako zbirljiva (da bi hotla le nove panje, menda hočete reči)? Vam odgovarjamo: Ne; včasih je z vsim zadovoljna. Zlasti starega panja ne zaničuje, da je le snažin. Pa — nočemo dalje se šaliti ter vašega poglobitnega prašanja prezirati — čebela ni nikakor tako zbirljiva, da bi hotla le panje s premakljivim satovjem. Ne, prav res ne; še le brani se ga, ter v kljubu čebelarjevi želji na vse strani rajše sat zateguje, kakor da bi ga pravilno romčeku naredila. To pa ravno nič čudnega ni, ampak prav po naravno; le čudno je, da so čebelarji tako pripravljeni trmoglavnosti čebelni ugajati, ko sicer pri drugih rečeh nimajo te pripravnosti. Voliček in konjiček bi oba rajše prosta svojoglavno skakala, zakaj pa ju v jarm silite ter v voz in plug vprezate? Kaj ne čudno prašanje! Zakaj pa vola, konja imam, kakor da mi v dobiček služi? Dobro; glejte tudi čebela nima nobenega družega namena, kakor vsaka druga stvar, le nevednež si tega k pridu ne obrača.

Da čebela ni zbirljiva, vam tú nekaj izgledov navodimo; Sv. pismo nam pripoveduje, da se je bil nek roj v čelust osla vselil in tam sat medú nanosil. „Čebelar“ — francozki časnik — pripoveduje, da v deželi La Plati se je roj v neko slabo zabito mrtvaško trugo vselil, kjer je še mrlič noter bil. Ravno ta „Čebelar“ pripoveduje, da se je roj vselil v nek misijonski križ, ki je na vrhu votlino imel. Pozneje se je iz ljuknic méd cedil, kar bi bili ljudje kmalo za čudež imeli, naj bi se ne bile čebele same ovadile. Enkrat si je roj izvolil za panj zibelko nekega deteta, ki je bil pozneje sloveč pridigar in svetnik. Preteklo leto je šla po vseh čebelarskih časopisih novica o naj vikšem čebelnjaku. Nek roj se je bil namreč vselil v neko špranjo visokega zvonika ravno pod zvonovi ter ga ni pregnala ne zima ne zvonjenje. Da v kratkem sklenemo: Mnogokrat je čebeli vsaka duplina, vsaka razpokljina ter vsaka luknja prav, da je le pod streho; da mnogokrat še pred dežjem in snegom ni zavarovana.

Mi pa želimo, da bi tega ne imeli le za kratek čas, ampak da bi se iz tega naučili, da bode čebela tudi s premakljivimi satniki zadovoljna ter se vam bode dala rada v jarm vpreči, če bote le svoje poslo prav uméli ter reč dobro vodili.

V zadnji seji deželnega zbora 21. aprila je prišla na vrsto med drugimi tudi prošnja čebel. društva za blagovoljno podporo. Dotični odsek je prošnjo odbijal ter poudarjal, da prošnja gré prav za prav c. kr. ministerstvu kmetijstva, ktero bode vedlo kako društvo podperati ter naj deželni odbor ne sega v njegovo področje. — Na to se je oglasil g. Dr. Bleiweis ter poudarjal, da čebelarsko društvo je domača reč vredna podpore, ker dela za povzdigo čebelarstva, ktero je bilo od starodavnih časov na Kranjskem vkoreninjeno. Zlasti pa je zadnja leta naša domača „Kranjska čebela“ po vsi Eropi znana postala, da celo v Ameriko se je že pošiljala. Zato je društvo vis. zboru živo priporočal ter stavil predlog: „Naj se dá čebelarskemu društvu enkrat za vselej 200 gld. deželne podpore“. Predlog je bil z

veliko večino sprejet, ker mu tudi poročevalec ni nasprotoval. In tako dobí naše društvo lepo pomoč, ki mu bo zarad znanih stisk jako dobro došla. Zahvaliti se imamo za dobroto razun drugih gg. zborovalcev posebno g. dr. Bleiweis-u in njegovemu gorkemu priporočevanju. Slava mu!

Pred trideseti leti je francozki čebelar g. Radouan čebelarjem, da bi se za-
branili čebelnega pika, svetoval sledeče: Čez navadne hlače naj se obujejo še druge
platnene ali iz kake druge robe (le volnatih nikar) bele, rumene ali sivkaste barve. Verh
teh naj se dobro zapnejo nagolenice ali dokolenke (komašnje, kakoršne so nekdanj vojaki
sploh čez hlače do kolen zapenjali). Čez navadno srajco naj se še druga čez-srajca
obleče, ter posebno skrbno zapné. Na glavo naj se dene drateno naliče (obraznica,
kapa.) Obšitek kape bodi iz dvojnega platna, katero naj se pod srajco zatlači in
še z ruto okoli vrata preveže. Na roke naj se nataknejo rokovice, ki morajo biti
dvakrat podšite ter naj sežejo do komolca. Vendar g. Radouan pravi, da se take
rokovice ne potrebujejo za vsako malo delo in da on jih le rabi, kadar so čebele
posebne razdražene, če n. pr. kak panj doli pade ali se sicer kako preverne. (Naj
berž takrat zapove: Stojte in ne pikajte pred, dokler nataknem rokovice!)

Tú imate čebelarji vse, le železnih oklepov še manjka! Previdnost je res
mati modrosti; al taka nepotrebna bi se lahko imenovala tudi drugače. Kakó?
naj ugibajo naši bralci sami.

Razna naznanila.

Na prošnjo društvenega odbora, je visoki deželni zbor Kranj-
ski v svoji zadnji seji 21. aprila t. l. za potrebe čeb. društva dovolil
200 gld. podpore. Slava mu in srčna zahvala!

Vis. blagorodni gospod dr. Ludevít vitez Gutmannsthal, graj-
ščak i. t. d., je čebelarškemu društvu podelil 10 gld. Hvala!

Dva in dvajseti občni zbor avstrijskih in nemških čebelarjev
bo letos v Lincu na zgornjem Avstrijskem od 17—20 septembra.

Konečno naznanujemo gg. društvnikom, da je g. France Bevk, še mlad uč-
itelj v Podbrdu, letos nenadoma umrl. Bil je prav marljiv čebelar, ter ga je novo
umno čebelarstvo zlasti zanimalo; poslal nam je marsiktero poročilo in dopis. Naj
počiva v miru!

Listnica opravištva.

Č. g. D. M. župn. v St. Za danes prepozno; se bode zgodilo prihodnjič.

Č. g. J. K. Hvala! Bomo videli, kaj bode mogoče.

Č. g. M. A. župn. v G. Omenjena knjiga veljá pri izdajatelju 2 gld.

G. J. K. posestnik v A. Zdaj še ne; upamo pa, da se bo dalo s časoma tudi to vravnati.

G. K. G. v M. Malo potrpite; kadar zvemo, Vam bomo pismeno naznanili.

Č. g. A. D. kaplan v R. Se motite; kadar pridete v Ljubljano, se oglasite ter se bote
osebno prepričali.

G. A. J. učit. v Z. Prva želja se Vam bo kmalo spolnila; druga po okoljsinah. Reč
ne bo pozabljena, ter se bode vravnala, če Bog dá zdravje, tako ali drugače, kakor bo ravno mogoče.

Imenik

čast. in spošt. udov, kateri so letošnje plačo poslali:

	Gospod Adamič Avgustin, učitelj pri sv. Križu p. Kostanjevce	1	gld.	—	kr.
	„ Ambrožič Miha, posestnik v Mojstranah	2	„	—	„
Čast.	„ Arzenšek Matija, župnik v Grižah	2	„	—	„
	„ Arzenšek Anton, učitelj v Stranichah	1	„	—	„
	„ Adamič Jakob, kmetovalec v Gospi novem	1	„	—	„
	„ Bezenšek Jurij, župnik v Čadramu	2	„	—	„
	„ Crobath Benevenut, st. defin. v Ljubljani	2	„	—	„
	„ Čebular Franc, dekan v Povirji	2	„	—	„
	„ Černič Dionizij, hišnik v Dulah	1	„	—	„
	„ Domicelj Anton, vikar v Črnomvrhu	2	„	—	„
	„ Domicelj Janez, čebelar v Zagorji	1	„	—	„
	„ Drašler Jožef, kmetovalec v Borovnici	1	„	—	„
	„ Dujic Jakob, mlinar v Zaverheku	1	gld.	50	„
	„ Erjavec Matija, vikar v Sturijah	2	„	—	„
	„ Grivic Franc, duh. pom. v Leskovcu	2	„	—	„
	„ Groznik Franc, duh. pom. v Dobu	1	„	—	„
	„ Gerča Blaž, vikar v Čepovanu	2	„	—	„
	„ Grunter Janez, posestnik v Kobaridu h. šte. 64	2	„	—	„
	„ Grunter Janez, posestnik v Kobaridu h. šte. 65	2	„	—	„
	„ Herg Lovrencij, župnik v Lembahu	2	„	—	„
	„ Hudovernik Matija, učitelj v Dobropoljah	1	„	—	„
	„ Hajšek Anton, župnik v Makolah	1	„	—	„
	„ Jarc Franc, duh. pom. v Leskovcu	2	„	—	„
	„ Jarm Janez, učitelj v Hinah	1	„	—	„
	„ Jugovic Anton, župnik v Borovnici	2	„	—	„
	„ Jerič Janez, kmetovalec na Gradišči	1	„	—	„
	„ Klinc Ivan, učitelj v Severinu na Horvaškem	1	„	—	„
	„ Ključevšek Ignacij, benef. in duh. pom. v Šmartnem	2	„	—	„
	„ Kocijan Andrej, posestnik v Povirji	1	„	—	„
	„ Kolarič Jožef, župnik v Razborji	2	„	—	„
	„ Krašovic Jurij, župnik v Šmartnem	3	„	—	„
	„ Kristofič Lovrencij, f. oskrbnik pri sv. Ožbaldu	2	„	—	„
	„ Kucenjak Milan, župnik v Podbielom na Horvaškem	2	„	—	„
	„ Kulavec Matija, župnik v Št. Vidu	2	„	—	„
	„ Kunovar Miha, krčmar v Dravljah	2	„	—	„
	„ Koprivnikar Janez, župnik na Savi	2	„	—	„
	„ Košir Matej, kmetovalec v Borovnici	1	„	—	„
	„ Kalt Kaspar, župnik v Višprijah na Koroškem	2	„	—	„

(Dalje prih.)

Opomba. Vse ude čeb. društva, pri katerih je letna plača za pretekle leta na dolgu, prosimo, da nam blagovolijo zaostalo kmalo poslati.